

บทที่ 179

วัดกลางโลกียวิสัย

เสียงตีระฆังยามเช้า เสียงย่ากลองยามเย็น ดังขึ้นวันแล้ววันเล่าราวกับ
ไม่มีวันสิ้นสุด

แต่ละวันก็เหมือนๆ กับวันก่อน มีบางคนรู้สึกเบื่อหน่าย บางคนรู้สึก
สงบใจ วันเวลาจะว่าสั้นหรือยาวล้วนอยู่ที่ใจคน

เพียงพริบตาгүйลိခ်พักรักษาตัวอยู่ที่วัดเสียงสวรค์ได้หลายวันแล้ว
นอนฟังเสียงระฆังยามเช้าและเสียงกลองยามเย็นช่วงเวลาอย่างเจียบงัน เสียง
ทั้งสองไม่ทราบว่าจะขึ้นอย่างแม่นยำตามเวลาจากส่วนใดของวัด และไม่รู้ว่
ทำไมภายในเวลาที่ว่านี้มันก็เหมือนกับจะลื่นไปกับสภาพแวดล้อมแปลกๆ นี้
แล้ว แต่ละวันเอาแต่เจียบขริมพุดน้อย บ่อยครั้งที่เคลิบเคลิ้มใจลอย

ตอนนี้มันอยู่ในวัยหนุ่มจรรจ์ แม้จะได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ประการ
แรกเป็นเพราะมันอายุยังน้อยร่างกายกำยำแข็งแรง ประการที่สองมันมีพลัง
ฉานสูงส่งลึกล้ำ กอปรกับวัดเสียงสวรค์ปฏิบัติต่อมันอย่างใจกว้างเกินคาด
มีอะไรดีไม่มีตระหนี่ถี่เหนียว ล้วนทุ่มบารุงบำเรอให้ และด้วยชื่อเสียง
อันยิ่งใหญ่ของวัด ยาตีในที่นี้ย่อมหมายถึงยาตีอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ด้วยา
ให้ประสิทธิภาพในการรักษารวดเร็ว อาการบาดเจ็บของมันจึงทุเลาลงได้ใน

8 กระบี่เทพสังหาร 8

เร็ววัน

แต่ไม่กี่วันมันก็สามารถขยับลงจากเตียงผืนเดินได้แล้ว เพียงแต่ยังเจ็บหน้าอก เดินได้ไม่กี่ก้าวก็หอบเหนื่อย แต่ถึงกระนั้นก็ยังทำให้พวกฝ่าเชิงที่แวะเวียนมาเยี่ยมอยู่บ่อยๆ ยินดีปรีดาเป็นล้นพ้น ราพึงรำพันว่าไม่เคยเห็นใครทุเลาได้เร็วเช่นนี้มาก่อน ดูท่าอีกไม่ถึงเดือนก็คงจะหายเป็นปกติแล้ว

ที่ผ่านมากุ่ยลี่อยู่ร่วมกับพวกมันอย่างเฉื่อยเฉื่อย มีพูดคุยกันบ้างเป็นครั้งคราว ทั้งสองฝ่ายต่างหลบเลี่ยงที่จะพูดถึงฐานะและจุดยืนที่แตกต่างกันในปัจจุบัน คล้ายกับบัดนี้ในสายตาของฝ่าเชิงและหลวงจีนวัดเสียงสวรรค์ กุ่ยลี่ก็เป็นแค่เพียงชาวบ้านธรรมดาที่พวกมันช่วยรักษาอาการบาดเจ็บให้อย่างตั้งอกตั้งใจ มิใช่มารร้ายที่ไปแย่งชิงตัวมาจากมือคนสำนักเมฆาเขียวอย่างเหิมเกริม ส่วนกุ่ยลี่ก็ไม่ซึกซ้ออีกว่าทำไมวัดเสียงสวรรค์จึงต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือมัน

วันเวลาก็ผ่านไปเช่นนี้ อาการของกุ่ยลี่ดีขึ้น ช่วงสองสามวันหลังมันสามารถเดินเห็นได้อย่างสบายขึ้นแล้ว มีบางครั้งตอนเสียงระฆังยามเช้าหรือเสียงกลองยามเย็นดังมันจะลากเก้าอี้ไปนั่งฟังอยู่ข้างหน้าต่าง คล้ายกับสำหรับมันแล้วเสียงกลองเสียงระฆังในวัดเสียงสวรรค์มีมนตร์เสน่ห์ที่น่าประทับใจเป็นอย่างยิ่ง

ตลอดเวลาที่มันพักฟื้นอยู่นี้มีเพียงฝ่าเชิงกับฝ่าชั้นที่แวะมาเยี่ยมเยียนบ่อยๆ หลวงจีนรูปอื่นไม่เคยเห็นหน้า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงมหาเถระชั้นสูงอย่างพระคุณเจ้าผู้หรง ส่วนตัวกุ่ยลี่ก็ไม่เคยเหยียบย่างออกจากห้องเช่นกัน นอกเสียจากเปิดหน้าต่างออกชมทิวทัศน์เป็นครั้งคราว และที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าสายตาก็เป็นเพียงสวนหย่อมเล็กๆ กำแพงแดงหลังคาเขียว ภายในสวนปลูกต้นไม้เตี้ยๆ ไร่ไม่กี่ต้นเท่านั้น

แต่สำหรับกุ่ยลี่แล้วสวนเล็กๆ เรียบง่ายแบบนี้กลับให้ความรู้สึกคุ้นเคยกับมันหลายส่วน นับจากวันที่เปิดหน้าต่างเป็นครั้งแรก แม้จะไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่ในใจมันกลับชอบสถานที่นี้ทันที

เช้าฟังเสียงระฆัง เย็นฟังเสียงกลอง วันคืนที่สงบสุขสันติ แค่วง

สั้นๆ ก็สะดวกให้มันลุ่มหลงมงายจนถอนตัวไม่ขึ้น

มีใครรู้อ่าง สิ่งที่เคยเป็นความปรารถนาสูงสุดของมันก็คือการได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขแบบนี้...

อยากจะอยู่ในเรือนเล็กๆ ท่ามกลางหมู่ตึกวิหารอันกว้างขวางโอโถงของวัดเสียงสวรรค์อย่างนี้ไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ...

'เอ๊ยต!

เสียงประตูถูกผลักเปิด ผ่าเซียงเดินเข้ามาในห้อง กวาดตามองไปรอบๆ แวบหนึ่งก่อนไปหยุดอยู่ที่คนบนเตียง เปลือกตากุ่ยลี่ยังปิดสนิท ไม่ทราบว่ายังหลับอยู่หรือไม่

ผ่าเซียงหันไปปิดประตู ยิ้มเล็กน้อยกล่าวทักทายขึ้น

"วันนี้รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ยังเจ็บหน้าอกอยู่หรือไม่"

กุ่ยลี่ไหวตัวเล็กน้อย สิ้มตาขึ้นตอบซ้ำๆ

"เจอหน้าข้าเจ้าต้องถามแบบนี้ทุกครั้ง ไม่เบื่อบ้างเลยหรือ"

ผ่าเซียงยิ้มพลางส่ายหน้า เดินไปหยุดอยู่เบื้องหน้ารูปภาพพระโพธิสัตว์กวนอิม หยิบรูปสามดอกจากบนโต๊ะจ่อกับเทียนที่จุดทิ้งไว้ จากนั้นก็เสียบลงในกระถางรูปทองเหลือง

ควันธูปลอยอ้อยอิ่งขึ้นเป็นเส้นสายก่อนกระจายไปในอากาศ ภาพพระโพธิสัตว์พล้นถูกควันบดบังจนรางเลือน อากาศในห้องเริ่มกรุ่นกลิ่นหอมของธูปขึ้นจางๆ

ผ่าเซียงพนมมือกราบไหว้สามครั้งแล้วจึงหันกลับมา มองกุ่ยลี่กักพักจู่ๆ ก็เอ่ยชวน

"ไม่มาลองกราบไหว้บ้างหรือ"

กุ่ยลี่นิ่งอึ้งไป สายตาเลื่อนไปที่ภาพนั้นอย่างไม่รู้ตัว พระโพธิสัตว์กวนอิมในภาพทรงมีพระพักตร์เมตตา ดงตามอ่อนโยน ดวงเนตรที่เปี่ยมปัญญาคล้ายกำลังจ้องมองสรรพสัตว์ในโลก และในตอนนั้นก็กำลังมองมาที่ตัวมัน

ใจมันกระตุกสั้นเล็กน้อย แต่ก็แค่แวบเดียวเพราะเย็นชาแทบจะในทันที

"กราบไหว้นางหรือ หากนางศักดิ์สิทธิ์จริง ในอดีตข้าเคยกราบไหว้

10 กระบี่เทพสังหาร 8

อ่อนวอนต่อทั้งนางทั้งเทพเซียนบนสรวงสวรรค์มานับครั้งไม่ถ้วน ทำไมไม่เห็นนางและทวยเทพทั้งหลายช่วยข้าเลย!"

ฝ่าเชียงมองมันหนึ่งนาน กุ้ยลี่ก็สบตาไม่หลบ มุมปากแฉวนรอยยิ้มเย้ยหยัน ไม่มีแววสำนึกเสียใจ สักพักฝ่าเชียงก็ถอนใจยาว หันกลับไปก้มหน้ากราบไหว้รูปภาพต่อพร้อมทั้งสวดมนต์

กุ้ยลี่หนึ่งเจียบรอกอยอย่างอดทน

จนเมื่ออีกฝ่ายกราบไหว้เสร็จหันมา ความเมตตาสำรวจมบนิใบหน้าจางหายไปบ้าง แทนที่ด้วยรอยยิ้มอบอุ่นชวนสนิทสนม

"ข้าเห็นสีหน้าเจ้าวันนี้ไม่เลว อีกทั้งอาการบาดเจ็บก็ทุเลาลงไม่น้อยแล้ว พวกเราออกไปเดินข้างนอกกันสักคราดีหรือไม่"

กุ้ยลี่นึกสงสัย

"ออกไปรี ออกไปไหน"

ฝ่าเชียงยิ้ม

"ไปยังที่ที่เจ้าอยากไป ไปพบคนที่เจ้าอยากพบ"

กุ้ยลี่นึ่วหน้า ก่อนเลิกคิ้วถาม

"หรือจะเป็นพระคุณเจ้าผู้หุง..."

ฝ่าเชียงพยักหน้า

"ใช่แล้ว อาจารย์ผู้มีพระคุณได้ยืนยันว่าเจ้าทุเลามากแล้วก็ตั้งใจเป็นอย่างยิ่งให้ข้ามาดูว่าวันนี้หากเจ้าไม่เหนื่อยเกินไปก็ให้ไปพบได้ ไม่ทราบว่าคุณมีความเห็นเป็นอย่างไร"

กุ้ยลี่ปลิ้นหัวร่อฮาๆ ตอบว่า

"ดี ข้ารอวันนี้มานานแล้ว อย่าว่าแต่เหน็ดเหนื่อยเลย ต่อให้วันที่ยังบาดเจ็บหนัก หากพระคุณเจ้ายินยอม ข้าก็จะคลานไปพบหน้า"

ฝ่าเชียงพนมมือทักท้วง

"ประสกพุดรืนแรงเกินไปแล้ว เชิญตามข้ามา"

พุดจบกก็เดินนำหน้า ก่อนออกจากห้องกุ้ยลี่ยังหันกลับไปมองภาพพระโพธิสัตว์กวนอิมที่แฉวนอยู่บนผนังอีกครั้ง ท่ามกลางควันธูปเจือจาง

ดวงพักตร์และดวงเนตรที่เปี่ยมเมตตาในนัยคล้ายกำลังจ้องตามมา
มันขมดคิ้วก่อนแค้นเสียงคำหนึ่งแล้วสะบัดหน้าเดิน ทั้งควีนรูปจางๆ
ให้ล้อยอ้อยอิ่งอยู่ในห้องอันกว้างขวางต่อไป

ออกพ้นตัวเรือนเป็นระเบียบทางเดินยาวประมาณสองจั้ง กว้าง
ประมาณสี่ซีก สองปากเป็นกำแพงแดงความสูงประมาณสองช่วงตัวคน บน
หลังคาปูกระเบื้องเคลือบสีเขียว สูดทางเดินเป็นประตูปวงกลม ขณะจะ
เดินถึงคล้ายได้ยินเสียงดังจ่อแจมาจากด้านนอก

เสียงนั้นฟังที่แรกคล้ายเสียงสวดของหลวงจีนในวัด แต่ก็กลับปะปน
ด้วยเสียงอื่นๆ ที่ฟังแล้วรู้สึกพิกล เป็นเสียงที่กุยลี่ไม่คาดคิดว่าจะได้ยินที่นี้
เป็นเสียงสนทนาของพวกอภิสตรี หรือไม้ก็เสียงกราบไหว้ของบรรดาศาสนิกชน
ที่สำคัญยังมีเสียงร้องไห้กระจองอแงของเด็กๆ ด้วย

เสียงเหล่านี้โชนจึงปรากฏขึ้นในวัดเสียงสวรรค์ซึ่งปัจจุบันถูกยกย่องให้
เป็นหนึ่งในสามสำนักใหญ่ฝ่ายธรรมะได้

กุยลี่จ้องนายอิ่ง หันไปมองฝ่าเชิงก็เห็นอีกฝ่ายยิ้มละไมตอบมา มัน
ได้แต่เก็บความสงสัย เดินตามต่อจนผ่านพ้นประตูไปอย่างเจียบๆ

สภาพด้านนอกพลันเปิดโล่งสู่สายตา เห็นแผ่นหินหยกขาวปูเป็นพื้นราบ
และบันได บันไดทั้งหมดมีจำนวนเก้าชุด แต่ละชุดมีความสูงเท่าขั้นทอดยาว
ต่อเนื่องถึงตัววิหารหลวง รวมเป็นความยาวทั้งหมดแปดสิบเอ็ดขั้น ท่ามกลาง
รั้วหยกแกะสลักตั้งตระหง่านไว้ด้วยวิหารหลังใหญ่มหึมาสูงตระหง่านเงื่อม
เสาขนาดใหญ่สิบสามต้นที่ตั้งอยู่ด้านหน้าแต่ละต้นสูงเกินสิบจั้ง พุ่มชะลุ
เสียดฟ้า หลังคาวิหารเป็นสีทองอร่าม ตามล้นหลังคาทั้งแปดที่เว้นระยะห่าง
เท่าๆ กันสลักเป็นรูปเศียรมังกร เบื้องหน้าเศียรมังกรสลักรูปสัตว์มงคลไว้
สิบชนิด* แต่ละตัวแสดงสีหน้าท่าทางต่างๆ กัน ดูสมจริงสมจังเหมือนมีชีวิต
ส่วนตัววิหารด้านล่างก็ถูกแกะสลักอย่างงามวิจิตรด้วยฝีมือช่างระดับ

* สัตว์มงคลบนหลังคาเป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมจีนโบราณอย่างหนึ่ง มีกฎการสร้างไว้อย่างละเอียดชัดเจน แบ่งแยกตามฐานะ คือจักรพรรดิ ชุนนาง ไปจนถึงชาวบ้านธรรมดา จะทำเกินกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ไม่ได้ จะถือว่าผิดกฎหมายมีโทษร้ายแรง ถึงประหารชีวิตทั้งตระกูล สิ่งปลูกสร้างที่มีสัตว์มงคลสิบชนิด นับแต่โบราณมาในประเทศจีนปรากฏอยู่เพียงแห่งเดียว ได้แก่ ตำหนักไท่เหอในพระราชวังโบราณ ในที่นี้จึงเป็นเพียงจินตนาการของผู้แต่งเท่านั้น

12 กระบี่เทพสังหาร 8

เขียนที่จินตนาการแล้วเสกสรรปั้นแต่งออกมา ด้านหลัง ด้านหน้า และสอง
ฟากของวิหารหลวงคือวิหารทิศที่มีขนาดใหญ่โตโอ้อ่าต่อเชื่อมกันหลังแล้ว
หลังเล่า ระหว่างกลางบ้างมีลานกว้างต่อเชื่อมกัน บ้างมีทางเดินคดเคี้ยว
ต่อเชื่อมกัน บางหลังเชื่อมต่อกันโดยตรงเลยก็มี ซ้อนกันเป็นชั้นๆ ดุจิ่งใหญ่
ตระการตา

ความใหญ่โตโอ้อ่าและความมั่งคั่งของสถานที่นั้นนับว่าน่าตื่นตาตื่นใจ
โดยแท้ แต่สิ่งที่ทำให้กู่ยี่ตื่นตะลึงที่สุดมิใช่เรื่องนี้ หากแต่เป็นชาวบ้าน
จำนวนมากที่เดินสวนกันไปมาขำขันอยู่ในสถานที่ซึ่งสมควรจะเป็นที่
ศักดิ์สิทธิ์และหวงห้าม ในมือทุกคนถือธูปคุกเข่ากราบไหว้ ไม่ว่าจะตรง
ชั้นบันได ลานกว้าง หรือภายในและภายนอกวิหาร เห็นแต่ควันธูปพุ่งตลบ
อบอวลไปหมด

วัดเสียงสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ เป็นที่เคารพเลื่อมใสของชนฝ่ายธรรมะ ถึง
กับมีสภาพเหมือนวัดธรรมดาๆ ท้าวไปซึ่งเปิดให้ชาวบ้านเข้ามาสักการบูชา

กู่ยี่ไม่เคยคาดฝันมาก่อน ตอนนั้นมันเข้าใจแล้วถึงเสียงแปลกๆ ที่ได้ยิน
เมื่อสักครู่ แต่ภาพที่เห็นกลับยิ่งทำให้มันลึบสนมึนงง มันเติบโตอยู่บนเขา
เมฆาเขียวตั้งแต่เล็ก คู่กันเคยกับความคิดที่ว่าดินแดนศักดิ์สิทธิ์อย่างเขาเขียน
หรือสำนักเทพมีเพียงผู้ฝึกจิตบำเพ็ญเพียรเท่านั้นที่มีสิทธิ์ได้ย่างกราย อย่าง
เช่นเขาเมฆาเขียวแต่ไหนแต่ไรไม่เคยอนุญาตให้ชาวบ้านขึ้นไปจุดธูปขอพร
มันหันไปมองฝ่าเซียง กล่าวอีกอย่างงุนงง

"นี่มัน... นี่มัน..."

ฝ่าเซียงอึ้งน้อยๆ

"วันนี้บังเอิญเป็นวันขึ้นปีใหม่ ผู้คนจึงแออัดอยู่ข้าง แม้วัดเราจะเปิด
ให้ชาวบ้านมาจุดธูปไหว้พระตลอด แต่ปกติก็ไม่มีคนมากเหมือนเช่นวันนี้ มี
เพียงตอนวันขึ้นปีใหม่และวันขึ้นสิบห้าค่ำ เป็นธรรมเนียมที่ชาวบ้านในรัศมี
หลายลี้จะมาจุดธูปไหว้พระกัน* "

* ธรรมเนียมจุดธูปไหว้พระในวันขึ้นปีใหม่และวันเทศกาลโคมไฟ (วันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนหนึ่ง) ถือเป็นพิธีกรรมสำคัญทาง
ศาสนาพุทธที่แพร่หลายในประเทศจีน ไม่ว่าจะเป็นวัดของเถกิงในกรุงปักกิ่งมาจนถึงวัดเล็กๆ ในชนบทของมณฑลฝูเจี้ยนก็ยังมี
สืบทอดพิธีมาจนถึงปัจจุบัน

กุยสี่สายหน้า ลังเลสักครูจึ่งบอกว่า
 "ไม่ใช่ ที่ข้าแปลกใจคือเหตุไฉนพวกเจ้าจึงปล่อยให้ชาวบ้านเข้ามาจตุรูป
 ไหว้พระกันข้างในนี้"

ฝ่าเซียงดูเหมือนจะไม่แปลกใจกับคำถามนี้ มันพยักหน้าก่อนทำให้
 กุยสี่เดินตาม จากนั้นนำไปที่ด้านหลังของวิหารหลวง เดินไปพลางอธิบาย
 ไปพลาง

"อันที่จริงตอนแรกวัดเสียงสวรรค์เราก็เหมือนกับสำนักเต๋าอย่างสำนัก
 เมฆาเขียว คือไม่เปิดรับโลกภายนอก แต่หลังจากอาจารย์ผู้มีพระคุณได้ขึ้น
 รับตำแหน่งเจ้าอาวาส ตระหนักรู้แจ้งในพระธรรมคำสั่งสอน จึงบัญญัติ
 พุทธมรณกับอาจารย์อ่าทั้งสามว่า 'พุทธะคือพุทธะของสรรพสัตว์ทั้งหลาย
 หาใช่พุทธะของใครคนใดคนหนึ่ง' ดังนั้นจึงตัดสินใจเปิดประตูรับคนภายนอก"

กล่าวถึงตรงนี้ฝ่าเซียงก็ชะงักเท่า หันไปชี้บันไดที่นำขึ้นสู่วิหารหลวง
 พลางถาม

"เจ้าเห็นบันไดยาวเหยียดนั้นหรือไม่"

กุยสี่พยักหน้าตอบ

"เห็น มีอะไรหรือ"

ฝ่าเซียงพนมมือ

"ในตอนนั้นอาจารย์อ่ารูปหนึ่งเห็นว่าทางขึ้นเขานั้นสูงชันอันตราย
 พวกชาวบ้านแม้มีใจอยากจะไหว้พระ แต่มีจำนวนมากที่ท้อใจเพราะสภาพ
 ร่างกายอ่อนแอ เดินเห็นไม่สะดวก อาจารย์อ่ารูปนั้นจึงสร้างบุญกุศลอัน
 ยิ่งใหญ่หาใดเทียบโดยสั่งแดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ยอมสิ้นเปลืองพลังผาน
 ลิบปีนุกเบิกเส้นทางที่เดิมลาดชันอันตรายจนกลายเป็นทางสะดวกราวกับ
 นาวาธรรมสายหนึ่ง"

กุยสี่ฟังแล้วอดบังเกิดความเลื่อมใสมิได้ สีหน้าจึงแสดงความสำรวม
 ขณะถามว่า

"มีผู้อาวุโสที่นำนับถือแบบนี้อยู่จริงๆ หรือ ขอถามชื่อแซ่ได้หรือไม่"

ฝ่าเซียงเงยไป ลักครู่จึ่งตอบว่า

14 กระบี่เทพสังหาร 8

"อาจารย์อารูปนั่นคืออาจารย์อาผู้จื้อ บัดนี้ได้เสียชีวิตไปสิบปีเศษแล้ว" กุยลี่ยืนตัวแข็งทื่อ คำว่า 'ผู้จื้อ' สองคำเปรียบเสมือนฟ้าผ่ายามกลางวัน แสทกๆ ฟาดใส่สมองมันตั้งโครม จนจิตสมาธิของมันแหลกลาญไม่มีชิ้นดี ฝ่าเชิงสังเกตุเห็นสีหน้าฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง บัดเดียว เสร้าสร้อย บัดเดียวเคียดแค้น ก็ถอนใจยาวกล่าวว่า

"แล้วไปเถอะ พวกเราไปกันต่อ ท่านเจ้าอาวาสกำลังรออยู่"

กุยลี่เดินตามที่อยู่ เหมือนท่อนไม้ จังหวะเท้าที่เดิมเบาโหวงพ่นกลายเป็น กลับกลายเป็นหนักอึ้ง เดินไปได้หลายจั้งมันก็หันกลับไปมองด้วยสีหน้าลับสน ที่เดินขวักไขว่บนบันไดที่ทอดยาวขึ้นสูงมีทั้งคนชรา หนุ่มสาว และเด็ก แต่ละคนล้วนมีสีหน้าสำรวมเต็มไปด้วยความเคารพศรัทธา ปากสรรเสริญนามขององค์พระศาสดาราวกับว่าทางที่กำลังเดินอยู่นี้ นำพาให้พวกมันเข้าใกล้ องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่งขึ้น

สีหน้าของกุยลี่ในตอนนี้น่ากที่ จะบรรยาย มือทั้งสองที่กำเป็นหมัด คลายออกอย่างช้าๆ ก่อนจะเป็นอนหันกลับมาเดินต่อ ฝ่าเชิงที่พนมมือรอ อย่างอดทนคอยสังเกตุ แต่ไม่พูดอะไรมาก

ทั้งสองเดินต่อไป ทั้งฝูงชนและนาวาธรรมอันคึกคักสายนั้นไว้ในโลก แห่งโลกียวิสัย

ถึงอย่างไรที่นี้ก็คือโลกมนุษย์ มิใช่สวรรค์หรือแดนเซียน!

พื้นที่วิหารหลวงยังคงเป็นกุฎิวิหารต่อเนื่องกันยาวเหยียด วัดเสียง สวรรค์เป็นสำนักใหญ่มีชื่อเสียง ขนาดพื้นที่และความยิ่งใหญ่ยอดสุดที่วัด ธรรมดาจะเปรียบเทียบได้ ฝ่าเชิงเดินตรงไปยังหลังคดอยโดยไม่หยุดตามหมู่ ตีกระหว่างทางแต่อย่างใด

กุยลี่เดินตามเงียบๆ ด้วยจิตใจที่หนักอึ้ง มิได้แยแสสนใจในความงดงาม ของสิ่งปลูกสร้างและสถาปัตยกรรมโดยรอบ

ในที่สุดฝ่าเชิงก็พามันเดินออกทางประตูหลัง ไปตามเส้นทางเล็กๆ ที่ทอดยาวไปสู่ยอดเขาซวีหมี กุยลี่นี้หัวหน้าถามว่า

"อะไรกัน พระคุณเจ้าผู้หมีได้พำนักอยู่ในวัดหรือ"

ฝ่าเซียงพยักหน้า

"ถูกต้อง แม้วัดเราจะเปิดกว้างต่อพุทธศาสนิกชนเพื่อสร้างบุญกุศล แต่ถึงอย่างไรผู้ออกบวชก็ต้องการความสงบ และอาจารย์กับอาจารย์อ่าทั้งสามก็เป็นผู้ที่รักความสงบเป็นอย่างยิ่ง ที่ผ่านมาจึงพานักอยู่แต่ในวัดเล็กๆ บนยอดเขา พวกเราจึงมักเรียกที่นั่นว่า 'วัดเสียงสวรรค์น้อย' "

พูดจบก็ยิ้ม เผยให้เห็นฟันเรียบขาวสะอาด

กุยสี่พยักหน้ารับรู้

เขาซีหมีแม้จะสูงตระหง่านสู้อยู่ทะเลเมฆาของสำนักเมฆาเขียวมิได้ แต่ก็ไม่เรียกว่าเตี้ยอย่างแน่นอน เมื่อตอนพวกมันออกจากประตูวัดก็ถือว่าอยู่ตรงไหล่เขาแล้ว ยังต้องเดินต่อเป็นเวลาถึงครึ่งชั่วโมงเต็มๆ จึงจะเห็นป้ายวัดเสียงสวรรค์น้อย

มองจากด้านนอก สมแล้วที่ชื่อวัดเสียงสวรรค์น้อยเพราะมีสิ่งปลูกสร้างอยู่เพียงสามแถว แตกต่างจากความยิ่งใหญ่อลังการของวัดเสียงสวรรค์ตรงไหล่เขาดิบดิบ ที่นี้ห่างจากโลกแห่งโลกีย์วิสัยยิ่ง ล้อมรอบด้วยป่าสนเขียวแซมไฟ ยามลมพัดโชยสนไหวไฟเอนลู่ บอกไม่ถูกว่าสุขสงบเพียงไร เทียบกับบรรยากาศเอะอะเจี๊ยวจ้าวด้านล่างกลับให้รสชาติอีกแบบหนึ่ง

เพิ่งจะหายเจ็บ ต้องมาเดินไกลแบบนี้ เหนือกุยสี่จึงไหล่ซึมเต็มหน้าผาก ต้องหยุดพักหายใจเป็นระยะ ตอนหันไปมองที่ไหล่เขายังสามารถมองเห็นคว้นธูปจากด้านล่าง แม้จะอยู่ห่างกันขนาดนี้ก็ยิ่งแว่วยินเสียงผู้คนที่มากราบไหว้สักการะ บอกไม่ถูกว่าขลังและน่าศรัทธาเพียงใด

กุยสี่ทอดตามองอย่างใจลอย ไม่ทราบเหมือนกันที่กำลังคิดอะไรอยู่มาได้สติอีกทีก็เพราะเสียงฝ่าเซียงเร่งชักชวน

ที่นี่ดูเรียบง่ายกว่าวัดตรงไหล่เขาเป็นอย่างมาก ทั้งสองเดินเข้าไปในวิหาร เลี้ยวขวาที่ซ้ายทีก็เข้าสู่ตึกแถวที่สอง เป็นห้องนั่งกรรมฐานที่เงียบสงบสามห้อง ฝ่าเซียงเดินไปหยุดอยู่ตรงห้องกลาง รายงานเสียงดังกังวานว่า

"อาจารย์ขอรับ ประสภจางเลี้ยวผ่านมาถึงแล้ว"

ภายในห้องมีเสียงชราภาพแต่มุมนวลอ่อนโยนดังขึ้นทันที

16 กระบี่เทพสังหาร 8

"เชิญเข้ามาได้"

ฝ่าเชิงหันมาผายมือเชื้อเชิญ กุ้ยลีลังเลเล็กน้อยก่อนจะเดินเข้าไป ส่วนฝ่าเชิงกลับหยุดเท้า ไม่มีที่ท่าว่าจะตามเข้ามาด้วย

ภายในห้อง กุ้ยลีมองสำรวจไปรอบๆ พบว่าตกแต่งอย่างเรียบง่ายจนเหลือเชื่อ แทบจะเหมือนกับห้องนั่งกรรมฐานที่ตนพักพื้น บนเตียงริมห้อง หลวงจีนผู้หุงเจ้าอาวาสวัดเสียงสวรรค์ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำสำนักธรรมะทั้งแผ่นดินนั่งขัดสมาธิ ในมือถือประคำสวดมนต์ กำลังมองมาที่มันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"มาแล้วหรือ"

ผู้หุงทักเสียงนุ่มนวล

ไม่รู้ทำไม เมื่ออยู่ต่อหน้ามหาเถระรูปนี้ จิตใจที่เดิมหัวนโหวไม่เป็นสุขของกุ้ยลีพลันนิ่งสงบลง มันสูดหายใจลึกก่อนพยักหน้า

"มาแล้ว"

ผู้หุงมองประเณมันอย่างละเอียดตั้งแต่หัวจรดเท้า สองตาฉายประกายเมตตา มือที่นับลูกประคำยังขยับไม่หยุด เมื่อเห็นกุ้ยลียื่นเจี๊ยบจึงถามว่า

"เจ้าสมควรมีเรื่องถามข้ามิใช่หรือ"

กุ้ยลีพยักหน้าตอบ

"ถูกต้อง ข้าประหลาดใจยิ่งว่าทำไมวัดเสียงสวรรค์จึงกระทำการอันเสี่ยงต่อการแตกหักกับสำนักเมฆาเขียวมาช่วยข้า ยังมีอีก เพราะอะไรพวกท่านถึง..."

มันถามคำถามถ้อยิบ แต่ยังไม่ทันครบถ้วนตั้งที่ใจต้องการก็ต้องหยุดปากอย่างกะทันหัน ทั้งนี้เป็นเพราะหลวงจีนผู้หุงยกมือขวาขึ้นห้าม

กุ้ยลีง่วงย มองอย่างฉงน ผู้หุงกลับลูกจากเตียง กล่าวกับมันว่า

"ก่อนที่จะถาม ให้ข้าพาเจ้าไปพบคนคนหนึ่ง"

กุ้ยลีตกตะลึง

"พบคน? เป็นใครกัน"

ผู้หุงไม่ตอบ แต่เดินนำออกนอกห้อง

"คนผู้นี้เฝ้าอยากพบเจ้ามานานแล้ว และข้าคิดว่าเจ้าเองก็อยากพบมันเช่นกัน"

กู่ลิ่งงั้น สาวเท้าก้าวตามไปโดยไม่รู้ตัว ฝ่ามือหลังเหงื่อ หัวใจเต้นเร็วขึ้นอย่างไม่รู้สาเหตุ รวากับเบื้องหน้ามีสิ่งที่มีนหवादกั้วรออยู่

ฝ่าเชิงยังยืนรออยู่ด้านนอกอย่างสงบ เมื่อเห็นอาจารย์ออกมาเร็วเช่นนั้นกลับไม่มีท่าทีแปลกใจ เพียงถอยหลบเข้าข้างทางหนึ่งก้าว ผู้หญิงพยักหน้าให้แล้วเดินพากู่ลิ่งไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่งนั่นก็คือลิ่งปลุกสร้างแถวท้ายสุดและเล็กที่สุดในบรรดาลิ่งปลุกสร้างทั้งสาม สร้างอยู่ติดกับหน้าผา

บทที่ 180

ห้วงแห่งความทุกข์ยากหลุดพ้น

เรือนเล็กๆ แห่งนี้ดูเรียบง่ายเหมือนลานกว้างที่อยู่ด้านนอก เป็นเรือนขนาดห้องเดียวสร้างติดกับหน้าผา ตรงกลางเป็นทางเดินเล็กๆ ปลูกด้วยอิฐเขียวตัดเป็นเส้นตรงไปที่ประตู สองฟากเป็นสนามหญ้า เพียงแต่ดูเหมือนจะไม่มีคนตั้งใจดูแลทำความสะอาดอย่างจริงจังสักเท่าไรพื้นที่ส่วนใหญ่จึงมีหญ้าขึ้นรก ที่แตกต่างกับห้องนั่งกรรมฐานด้านหน้าคือตรงบานประตูแขวนผ้ามา่านสีดำหนาตะอะไว้ผืนหนึ่ง และนอกจากประตูแล้วก็คล้ายจะไม่มีหน้าต่างหรือช่องเปิดใดๆ อีก

กุ่มสี่มองเรือนตรงหน้าแล้วปากคอเริ่มแห้ง สองมือกำแน่นอย่างไม่มีผู้ตัวมันหันไปมองผู้หญิงด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม แต่สีหน้าของอีกฝ่ายเองก็ยากที่จะบรรยาย คล้ายเวทนา คล้ายเจ็บปวด คล้ายโศกเศร้า บรรยายไม่ได้เบ็ดเสร็จในคำเดียว สายตาที่กำลังมองเรือนเล็กหลังนั้นซึมซาบอย่างเห็นได้ชัด

วินาทีนั้นบรรยายากศพลันเงียบสงัดวังเวง ต่างฝ่ายต่างไม่พูดจา มีเพียงเสียงแมลงร้องมาจากพงหญ้าใกล้ๆ

ผ่านไปเนิ่นนาน ผู้หญิงจึงถอนใจกล่าวชวน

"เข้าไปข้างในกันเถิด"

กล้ำมเนื้อใบหน้ากู่ลีกระตุกขณะกัณฑ์พันตบ

"ตกลง"

ผู้หุงก้าวขึ้นหน้า ใช้มือเล็กม่านแล้วพลิกประตูให้เปิด

บานประตูทั้งหนักทั้งเย็นลั่นดังเอี้ยด ไม่ทราบว่ามีนานเท่าใดแล้วที่ไม่มี
ใครเปิด

ไอเย็นหอบหนึ่งพวยพุ่งออกจากห้อง แม้กู่ลีซึ่งยืนอยู่ข้างนอกก็ยิ่งถูก
ไอเย็นจู่โจมจนสะดุ้ง ด้วยพลังฝึกปรือระดับมันยังถึงกับอดตัวลั่นขนลุกซู่มิได้
ภายในห้องเล็ก ๆ นั้นคงเย็นเฉียบราวกับยืนอยู่ในแดนน้ำแข็ง

มันสูดหายใจลึก ๆ ท่าทางลังเล แต่ในตอนนั้นเสียงของผู้หญิงก็ดังขึ้นจาก
หลังผ้าม่าน

"ประสกน้อย เชิญเข้ามาเถอะ"

กู่ลีสะบัดหน้าแรง ๆ ยืนมือเล็กม่านแล้วก้าวยวาว ๆ เข้าไป

ผ้าม่านถูกปล่อยให้ตกลง เสียงเอี้ยดอัดดังจากประตูอีกครึ่ง ก่อนหุบ
เข้าหากันเบาๆ ภายในลานเล็ก ๆ กลับคืนสู่ความเงียบสงบ ร่างของผ้าเชียง
เดินเข้ามาอย่างเชื่องช้า เมื่อเห็นเรือนที่สมตะไกรการตกแต่งก็สวดมนต์เบาๆ
แล้วโค้งตัวคารวะ สีน้หน้าเต็มไปด้วยความเคารพ

เมื่อผ้าม่านถูกปล่อยให้ ประตูปิดสนิท ภายในห้องจึงมืดมิดลงทันที

ความหนาวเย็นเสียดกระดูกจู่โจมจากสี่ทิศแปดด้านคล้ายเข็มน้ำแข็ง
จำนวนร้อยพันทิวแทงสู่ผิวหนัง กู่ลีเพ็งจะหายใจเบิ มาเจออากาศเย็นอย่าง
ปัจจุบันทันด่วนจึงรีบโคจรพลังฉานขึ้นต่อต้าน ร่างกายจึงค่อยๆ ปรับสมดุล
จนความเย็นเยือกจู่โจมเข้าสู่ภายในมิได้ แต่ถึงกระนั้นอาการเหมือนถูกเข็มน้ำ
ตำที่ผิวก็ยังสร้างความเจ็บปวดรำคาญใจให้อย่างมากมาย

เรือนเล็ก ๆ บนยอดเขาซีวีหมี่เทียบกับธารน้ำแข็งขั้วโลกกลับยังหนาวเย็น
กว่า

กู่ลีนึกแปลกใจ แต่ในขณะนั้นก็ได้ยินผู้หญิงที่ยืนอยู่ด้านหลังถอนใจเบาๆ

"ศิษย์น้อย พวกเรามาพบเจ้าแล้ว คนผู้นี้ก็คือคนที่เจ้าอยากพบนักหนา

20 กระบี่เทพสังหาร 8

อย่างไรเล่า!"

เสียงต่ำพราวของมันแผงไว้ด้วยอารมณ์ความรู้สึก อากาศภายในห้อง คล้ายจะยิ่งเย็นเยือก เย็นจนแทบทำให้เลือดในตัวคนเราแข็งตัวได้ จากนั้น แสงสีเงินยวงหย่อมหนึ่งก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้าผู้หญิงกับกู่ลืออย่างน่าอัศจรรย์ จุดกำเนิดมาจากด้านในสุดของห้อง

แสงนั้นบริสุทธิ์นุ่มนวลดุจบุปผาหิมะ เดิมเบ่งบานขึ้นเพียงเล็กน้อย แต่ก็ปรากฏขึ้นต่อเนื่องที่ละหย่อมๆ และขยับเข้าใกล้จนหลอมรวมกันเป็นเนื้อเดียว เป็นเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าจนกลายเป็นวงแสงที่มีลักษณะกลมเหมือนจานลอยสูงเหนือพื้นประมาณหนึ่งเซี่ยะ แสงที่ส่องต้องพื้นคล้ายเกล็ดหิมะและ ก็คล้ายแสงของหิ่งห้อยโปรยปรายลงเบาๆ อย่างอ้อยอิ่งจุดดั่งภาพมายา

สุดท้ายละอองแสงเหล่านั้นก็รวมตัวเข้าด้วยกัน แล้วค่อยๆ สว่างขึ้น อย่างช้าๆ กู่ลือกับผู้หญิงได้ยินเสียงดัง 'วิ้ง' กังวานเสนาหะหู แสงสีขาวพลัน แผ่กระจายสอดส่องห้องนั้นจนสว่างไสวภายในพริบตา

วินาทีที่เห็นชัดผู้หญิงก็ก้มหน้าสวดมนต์ ส่วนกู่ลือกลับรู้สึกเหมือนเลือด ในกายเย็นเฉียบ กระทั่งหัวใจยังคล้ายจะหยุดเต้นไปชั่วขณะ

ห้วงสมอมน้ำวางโล่ง กลายเป็นเสาน้ำแข็งเย็นแข็งที่อยู่อู่ตรงนั้น มอง ผ่านม่านแสงเข้าไปอย่างตะลึงงัน

งานหยกสีขาวบริสุทธิ์ใบหนึ่งซึ่งแผ่กระจายไอเย็นเยือกและแสงขาว นวลแพรวพราวระยับตางไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง คนที่เปลี่ยนแปลงชีวิตทั้งชีวิต ของจางเสี่ยวผาน ทำให้ต้องจดจำคำนึงถึงทั้งหลับทั้งตื่น...ผู้จื้อ

มองจากไกลๆ ร่างนั้นคล้ายอยู่ในสมาธิ ทว่าเมื่อมองดีๆ จะเห็นผิวพรรณ ขาวซีด ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวของพลังชีวิต หากกลับปราศจากร่องรอยของ การเนาเปื้อย ยังคงเหมือนหลวงจีนผู้การุณย์ในความทรงจำของเด็กน้อย จางเสี่ยวผาน เพียงแต่ภายใต้สีหน้านั้นคล้ายซุกซ่อนความโศกเศร้าระทมใจ เอาไว้ และไม่รู้ว่เพราะเหตุใดร่างของผู้จื้อถึงกับหดเล็กลงจนสามารถนั่ง บนงานหยกซึ่งมีเส้นผ่านศูนย์กลางเพียงหนึ่งเซี่ยะได้

คิดว่าที่อากาศภายในห้องหนาวเย็นเสียดกระดูก แต่กลับมองไม่เห็น

ก่อนหน้าแข่งสักก่อน คงเป็นเพราะปาฏิหาริย์ของงานหยกใบนี้ และที่สามารถรักษาสังขารผู้จื่อไม่ให้เน่าเปื่อยมาได้ยาวนานกว่าสิบปีก็น่าจะเป็นเพราะประสิทธิภาพของของวิเศษนี้เช่นกัน

เพียงแต่สมองของกุยลี่กลับไม่มีที่ว่างให้คิดมากมาย ใบหน้าของหลวงจีนที่นั่งอยู่บนงานหยกสลักสลักอยู่ในใจมันมาตลอดช่วงสิบกว่าปีนี้

เป็นความแค้น?

เป็นบุญคุณหรือความผูกพัน?

หัวสมองบัดเดียวว่างโล่ง บัดเดียวสับสนเหมือนมีคลื่นลมโหมกระหน่ำฟ้าผ่าโครมคราม พันความเจ็บปวดหมีบุญคุณความแค้นถึงโถมขึ้นในใจ!

หลวงจีนผู้เมตตาและอ่อนโยนรูปนี้คือผู้ที่มีพระคุณช่วยชีวิต สั่งสอนเคล็ดวิชาด้วยความเอื้ออารี แต่ขณะเดียวกันก็เป็นผู้ที่ทำลายชีวิตมันจนป็นปี ทำให้มันทุกข์ทรมานใจเหมือนตกนรกทั้งเป็น...

บุญคุณความแค้นที่ยุ่งเหยิงอึ้งงุนตุงนัง ทุกคืนทุกวันผุดอยู่แต่ในมโนภาพ คิดไม่ถึงวันนี้ตัวการจะมาปรากฏให้เห็นจะตรงหน้า

เพราะจิตใจพลุ่งพล่านอย่างหนัก กุยลี่ถึงกับหน้ามืดตาลาย ร่างส่ายไหวเบาๆ แต่แล้วมืออันอบอุ่นอ่อนโยนข้างหนึ่งก็ยื่นมาช่วยพยุง ทันทีที่สัมผัสพลังอันคุ้นเคยสายหนึ่งก็ถ่ายทอดเข้าสู่ร่าง เป็นเคล็ดวิชาโพธิธรรมที่หนักแน่นแข็งแกร่งนั่นเอง บันดาลให้เลือดลมที่ปั่นป่วนตักันอยู่ในช่องอกสงบลงอย่างช้าๆ

"อมิตาพุทธ ประสกน้อย อย่าสะเทือนใจเกินไป ต้องรักษาสุขภาพร่างกายให้ดี"

เสียงละมุนละม่อมของผู้หญิงดังขึ้นข้างๆ

กุยลี่คลายตื่นจากความฝัน ขบกรามกรอด เชิดหน้าสุดหัวใจฝึกพยายามฝืนทรกายยืนเองโดยไม่ต้องให้อีกฝ่ายช่วย แต่ถึงกระนั้นสายตามันก็ไม่เคยละจาก ภายใต้อันแสงสว่างแววปวตริ้วที่แผ่เร้นอยู่บนใบหน้าหนึ่งสงบของผู้จื่อคล้ายจะยิ่งเด่นชัดขึ้น

ผู้หญิงคอยสังเกตสีหน้าที่เปลี่ยนแปลงสับสนของกุยลี่อย่างละเอียด ในสายตาของผู้ทรงธรรม ชายหนุ่มตรงหน้ามิใช่จอมมารที่ชื่อเสียงโด่งดังสะท้าน

22 กระบี่เทพสังหาร 8

ฟ้าอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นบุปผุชนคนธรรมดาที่กำลังตกอยู่ในห้วงทุกข์แสนสาหัส ซึ่งก็คือหนุ่มน้อยจากเลี้ยวผ่านเมื่อสิบกว่าปีก่อนนั่นเอง

มันถอนใจอย่างสังเวช เลื่อนสายตาหนักใจไปที่ผู้จื้อ แล้วเดินเข้าไปหาอย่างซุ่มซ่าม กระซิบบอกร่างไว้วิญญาณตรงหน้า

"ศิษย์น้อง ความปรารถนาสุดท้ายในชีวิตเจ้า ข้าได้ช่วยทำจนสำเร็จแล้ว ศิษย์พี่อย่างข้าช่างไร้ความสามารถ ตอนนั้นช่วยอะไรเจ้าไม่ได้ มนุษย์เราทำความชั่วย่อมได้รับผลกระทบ กรรมใดใครก่อผู้นั้นต้องชดใช้ นี่คือนี่สิ่งที่เจ้าพูดเอง หวังว่าเจ้าจะปลดห่วงแห่งความทุกข์นี้ได้สักทีเพื่อที่จะได้ไปเกิดยังภพใหม่ อมิตาพุทธ!"

หลังพนมมือไหว้ศพของผู้จื้อ มันก็หันกายเดินออกจากห้อง ก่อนพ้นประตูยังเอ่ยขึ้นเบาๆ ว่า

"ประสกน้อย ข้าคิดว่าเจ้าก็คงอยากอยู่ตามลำพังกับศิษย์น้องผู้จื้อสักครู่ ข้าจะออกไปก่อน หากมีเรื่องอันใดไว้คอยสนทนากันอีกที"

กู่ลีมีได้ตอบ คล้ายกับไม่ได้ยิน ยามนี้ในสายตามันมีเพียงร่างหลวงจีนบนจานหยกเท่านั้น

ผู้หญิงถอนใจอีกเฮือกแล้วเลิกม่านเดินออกไป ภายในห้องเหลือแต่ความเงียบกริบ

กู่ลีก้าวเดินอย่างเชื่องช้าทีละก้าวๆ เข้าไปหากล้ายกับหวาดกลัวอะไรบางอย่าง ลับสนจนทำอะไรไม่ถูก เห็นๆ อยู่ว่ามันเคยโกรธเกลียดคนผู้นี้จนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร ขณะนี้หัวใจมันกลับมีแต่ความโศกเศร้า

ร่างที่หนึ่งสงบนิ่งอยู่ตรงหน้าปราศจากพลังชีวิต แต่กลับคล้ายกำลังรอคอยอะไรหรือใครบางคนอย่างใจจดใจจ่อ แม้กระทั่งความเจ็บปวดที่ระบายนบนใบหน้ายังแฝงไว้ด้วยความคาดหวังและมุ่งมาดปรารถนาอยู่ส่วนหนึ่ง

ร่างสิ้นสะท้านเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้า ขณะจับจ้องมือทั้งสองก็กำแน่นจนเล็บจิกเนื้อ แต่สุดท้ายก็คลายมือออก มันคล้ายกับไร้หลักพึ่งพิง ร่างกายหมดเรี่ยวแรงต้องทรุดนั่งลงกับพื้น ตะลึงจ้องร่างที่ไร้ลมหายใจอยู่เช่นนั้น!

แสงสว่างอับไล้ร่างทั้งสองก่อเกิดเงาดำลากยาวไปบนพื้น
กาลเวลาล้ำยสะดุด บางครั้งย้อนกลับ บางครั้งกระโดดข้าม ที่ไม่เปลี่ยน
กลับเป็นจิตวิญญาณและหัวใจที่อมทุกข์ตรอมตรมของพวกเขา
แม้ว่าดวงหนึ่งจะยังเด่น ดวงหนึ่งได้หยุดสนิทไปนานแล้วก็ตาม!

'เหงง...หง่าง...เหงง...'

เสียงระฆังเข้ดั่งขึ้นอีกครั้ง ก้องกังวานไปทั่วทุกซอกหลืบของเขาวิหมี
นอกจากจะปลุกคนให้ตื่นจากนิทรา ยังเหมือนจะจุดดิ่งให้หลุดออกจากโลก
แห่งความวุ่นวายได้ด้วย

ยอดเขาวิหมี วัดเสียงสวรรค์น้อย ที่หน้าประตูห้องนั่งกรรมฐานปรกฏ
เสียงเคาะขึ้นเบาๆ

หลวงจีนผู้หงเล็กคืออย่างตื่นตื่น แต่แล้วก็สายหน้าอดใจผิตหวังก่อน
กล่าวอนุญาต

"เป็นฝ่าเชียงหรือ เข้ามาเถอะ"

ฝ่าเชียงรับคำพลางเดินเข้ามา พอถึงหน้าอาจารย์ก็พนมมือคารวะ
ดูจากสีหน้าคล้ายมีความกังวลเล็กน้อยขณะรายงานว่

"อาจารย์ ผ่านไปหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว ประสกจางยังไม่ออกมาเลย
ขอรับ"

ผู้หงสายหน้า

"กรรมเวรก่อนเก่า รากเหง้าความแค้นที่มีมาตลอดชีวิต ไหนเลยจะ
ปล่อยวางหรือคิดตกได้ง่ายๆ!"

ฝ่าเชียงพนมมือตอบ

"ขอรับ"

แต่แล้วก็นิ่งหน้ากล่าวต่อ

"อาจารย์ ศิษย์กังวลว่าในห้องนั้นมี 'งานหยกหิมะ' อยู่ แม้สามารถ
รักษาลิงขารของอาจารย์เอาไว้ให้เนาเปื่อย แต่ไอเย็นเสียดกระดูกนั้นก็
อันตรายต่อคนทั่วไปอย่างใหญ่หลวง ยิ่งกว่านั้นประสกจางเพิ่งจะหาย สภาพ

24 กระบี่เทพสังหาร 8

จิตใจก็บอบช้ำเป็นอย่างยิ่ง เกิดเพาะบ่มเป็น...โรคเรื้อรังขึ้นมา พวกเราจะตอบวิญญาณอาจารย์อาผู้จื้อในลัมปรายภาพได้อย่างไรขอรับ"

ผู้หรงตอบเสียงราบเรียบ

"อย่ากังวลไป เมื่อวานข้าได้ใช้เคล็ดวิชาโพธิธรรมคุ้มครองระบบเส้นชีพจรของมันไว้แล้ว กอปรกับพลังฉานที่มันมีอยู่ อากาศเย็นแม้มีผลร้าย แต่ก็ทำอะไรมันไม่ได้"

ฝ่าเซียงฟังจบค่อยเบาใจ พนมมือกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ศิษย์ก็วางใจแล้ว"

ผู้หรงสตามันขณะถาม

"ข้ารู้สึกเป็นเจ้าของเป็นห่วงเป็นใยประสกจางมากเหลือเกิน จริงอยู่ แม้จะมีคำสั่งเสียของอาจารย์อาผู้จื้อ แต่ดูจากตัวเจ้าเองก็คล้ายจะมองมันไม่เหมือนคนอื่น"

ฝ่าเซียงยิ้มเล็กน้อย

"อาจารย์ตาแหลมคมยิ่งนัก เป็นเช่นนั้นจริงขอรับ"

พูดจบมันก็คล้ายจะหววนคิดถึงเรื่องในอดีต ถอนใจยึดยาวก่อนอธิบาย

"ไม่ปิดบังอำพรางท่านอาจารย์ นับตั้งแต่พบหน้าประสกจางเป็นครั้งแรกจนถึงบัดนี้เป็นเวลากว่าสิบปีแล้ว ลิบกว่าปีที่ผ่านมามาตบะฉานของศิษย์อาจจะก้าวหน้าขึ้นเล็กน้อย แต่ทางด้านความเข้าใจในชีวิตกลับคล้ายเด็กทารกที่เพิ่งหัดเดิน แทบจะไม่มีอันใดเปลี่ยนแปลง ทว่าสำหรับประสกจางผู้นี้ ชีวิตที่พลิกผันแล้วร้าย บัดเดี๋ยวขึ้นบัดเดี๋ยวลง ทุกข์ระทมหม่นหมอง บุญคุณความแค้น โหมกระหน่ำ บรรดาความทุกข์ทั้งหลายที่องค์พระลัมมาลัมพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ มันถึงกับได้ลัมรสจนหมดสิ้น"

ผู้หรงฟังแล้วสะเทือนใจ ต้องพนมมือสรรเสริญนามขององค์พระลัมมาลัมพุทธเจ้าออกมาคำหนึ่ง

ฝ่าเซียงกล่าวต่อไป

"ตอนนอนไม่หลับศิษย์เคยคิดถึงเรื่องของประสกจาง ลองคิดว่าหากความทุกข์ทั้งหลายเหล่านี้เกิดขึ้นกับตัวเองแล้วจะเป็นอย่างไร น่าเสียดาย

ที่ศิษย์ยังรำเรียนได้ไม่แตกฉาน ถึงกับบังเกิดความหวาดกลัว พระพุทธองค์ ทรงตรัสว่าร่างกายคนเราเปรียบเสมือนผุหนัง สูดทำยก็เนาเปื่อยกลายเป็น เถ้าธุลี มีเพียงจิตที่ไม่ดับสูญ วนเวียนเรียนรู้ไม่จบสิ้น คิดถึงตรงนี้ที่โรศิษย์ ก็รู้สึกเลื่อมใสและเห็นใจประสกจางที่แม่เผชิญกับเคราะห์กรรมมาตลอดชีวิต ก็ยังสามารถยืนหยัดต่อทนมาได้จนถึงทุกวันนี้"

แล้วจู่ มันทักเข่าตึงลงตรงหน้า สร้างความตกตื่นให้แก่ผู้หญิง ปรบร้องถามว่า

"เป็นไรไป"

ฝ่าเซียงตอบเสียงแผ่ว

"อาจารย์ ศิษย์โง่เขลาเบาปัญญา ผิดจิตบำเพ็ญเพียรอย่างไรก็ยังไม่แตกฉาน จึงรู้สึกเวทนาสงสารคนอย่างประสกจางที่ผจญกับความทุกข์ยาก จนบังเกิดจิตมารเป็นอย่างไร ขอร้องท่านอาจารย์ได้โปรดลำแดงพลัง ปาฏิหาริย์ ใช้ธรรมะอันไร้ขอบเขตขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้แนะและ ชำระล้างพลังชั่วร้ายในใจมันให้หลุดพ้นจากจิตมารและห้วงแห่งความทุกข์ นี้ถือเป็นบุญกุศล เบื้องบนสอดคล้องกับเมตตาจิตของสววรรค์ เบื้องล่าง สามารถปลอบประโลมดวงวิญญาณของอาจารย์อาให้ไปสู่สุคติ อาจารย์ขอรับ ได้โปรดเมตตามั่นด้วยเถิด!"

อ่อนนอนจบก็กราบคำนับติดๆ กันสามครา

ผู้หงส่ายหน้าถอนใจ

"เฮ้อ เด็กโง่! เด็กโง่! รู้หรือไม่ว่าเจ้าพูดแบบนี้กลับเป็นการผิดศีล บังเกิด อุกุศลมูล* คือโกรธ และจะว่าไปแล้ว มิใช่ที่อาจารย์จะไม่ยอมช่วย แต่มัน ผ่านเคราะห์กรรมมามาก จนบัดนี้จิตใจแข็งกระด้างดุก้อนศิลาไปแล้ว ไม่ง่าย ที่คนทั่วไปจะโน้มหน้าหรือสั่นคลอนได้ ดังที่กล่าวไว้ ธรรมะอยู่ที่ใจคน สรรพสัตว์ทั้งหลายต่างมีพุทธภาวะ ภายภาคหน้าจะจมตึงสู่ห้วงแห่งทุกข์ หรือกลับใจได้บรรลู่แดนสุขาวดี ล้วนอยู่ที่ใจตน พวกเราไม่มีปัญญาช่วย มันได้หรอก"

* อุกุศลมูลทั้ง 3 คือ โลภะ (ความโลภ) โทสะ (ความโกรธ) และโมหะ (ความหลง) เป็นรากเหง้าของอกุศล ต้นเค้าของความชั่ว

26 กระบี่เทพสังหาร 8

ฝ่าเชียงลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องซึม สีหน้ามีแววมืดหวัง แต่กระนั้นก็ยังตอบรับ

"ขอรับ คิษย์เข้าใจแล้ว"

ผู้หงซบคิดสักครู่ก่อนลั้งว่า

"เข้าไปดูมันสักหน่อยเถิด แม้ว่าอากาศเย็นภายในห้องไม่น่าจะทำอะไรมันได้ แต่ด้วยสภาพร่างกายที่อ่อนแอ ไม่กินข้าวต้มน้ำหนึ่งวันหนึ่งคืน ไม่น่าจะดีต่อสุขภาพมันนัก"

ฝ่าเชียงรับคำ สงบสติอารมณ์แล้วเดินออกไป แต่พอเปิดประตูกลับเห็นคนผู้หนึ่งยืนตระหง่านอยู่หน้าห้อง แสงตะวันส่องมาจากด้านหลัง ทำให้ใบหน้าผู้มาตกอยู่ในเงามืด

ฝ่าเชียงสะดุ้งเฮือก ต้องพงะถอยไปหนึ่งก้าวจึงเห็นชัดว่าเป็นกุยลีนั้นเอง ไม่ทราบว่ามันมายืนอยู่ตรงหน้าห้องตั้งแต่เมื่อไหร่ หนึ่งวันหนึ่งคืนที่ไม่เห็นหน้าดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้เห็นแต่เห็นอ่อนล้าเท่าใดนัก แต่ใบหน้ากลับขาวซีด สองตาแดงก่ำด้วยเส้นเลือด น่ากลัวจะไม่ได้หลับได้นอนทั้งคืน

มุมปากกุยลีขยับเล็กน้อยก่อนพยักหน้าให้เป็นการทักทาย ฝ่าเชียงรีบพนมมือคารวะตอบแทบไม่ทัน ก่อนเบี่ยงกายหลบให้อีกฝ่ายเดินเข้ามาในห้อง

เจ้าอวาสผู้หยังคงนั่งสมาธิอยู่บนเตียง มือจับลูกประคำไม่อยู่นิ่ง เมื่อเห็นกุยลีจะพูดแต่ไม่พูดก็ได้แปลกใจ กล่าวกับฝ่าเชียงว่า

"เชิญประสทจางห่ง อ้อ เจ้าเองก็นั่งลงด้วย"

ฝ่าเชียงผายมือเชิญกุยลีไปนั่งเก้าอี้ที่โต๊ะ ส่วนตัวเองก็นั่งลงบนเก้าอี้ตัวข้างๆ

ผู้หงกล่าว

"ตอนนี้มีคำถามใดอยากจะถาม เชิญตามสบาย"

สายตาของกุยลีดูเลื่อนลอยเล็กน้อยราวกับจิตใจยังมีรสมุก่อทวน ผ่านไปสักพักจึงถามว่า

"ทำไมวัดเสียงสวรรค์จึงช่วยข้า"

ผู้หงพนมมือตอบ

"ทุกสิ่งมีผลก็เพราะมีเหตุ ที่ประสกต้องตกอยู่ในสภาพเช่นทุกวันนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพราะกรรมชั่วที่ศิษย์น้องผู้จ้อกัไว้ในสมัยนั้น และด้วยเหตุนี้ วัตเสียงสวรรคร์จึงปล่อยให้เจ้าตายโดยไม่ช่วยเหลือมิได้"

กฤษีไต้ยินมันประกาศอย่างเปิดเผยก็อดตกใจมิได้ ร่ำร้องว่า

"เช่นนั้นพวกท่าน..."

ผู้หงสายหน้ากล่าวว่

"วัตเสียงสวรรคร์มีสัมพันธ์ที่ดีกับสำนักเมฆาเขียวมาตลอด ปรมาจารย์ ในแต่ละยุคล้วนสั่งกำชับว่าอย่าได้ทำลายสัมพันธ์ภาพนี้โดยง่าย ดังนั้นข้า จึงสั่งการให้พวกมันแต่งชุดดำ อย่าเปิดเผยร่องรอยตอนเข้าช่วยเหลือเจ้าอย่าง เด็ดขาด"

กฤษีแค้นหัวเราะถามว่

"ในสำนักเมฆาเขียวมียอดฝีมือคับคั่งดุจก้อนเมฆบนฟ้า ถ้าหากร่องรอย ถูกเปิดเผยเล่า"

ผู้หงตอบเสียงราบเรียบ

"ที่ข้าสั่งให้ทุกคนปกปิดร่องรอยก็เพราะคำนึงถึงสัมพันธ์ไมตรีของสอง ฝ่าย ไม่อยากให้เกิดการผิดใจกัน แต่หากเกิดความผิดพลาดขึ้นก็จงใจ เพื่อ ช่วยเจ้า พวกเราก็ได้แต่ยอมรับสภาพแล้ว"

กฤษีจ้องตาอีกฝ่ายนึ่ง

"เพราะอะไร ทำไมถึงจะต้องช่วยข้าโดยไม่คำนึงถึงเรื่องใดทั้งสิ้น"

ผู้หงเจียบงันไป กฤษีก็มิได้ซักไซ้ นึ่งรอยคยอย่างอดทน ผ่านไปครู่ใหญ่ ผู้หงก็ถอนใจถามว่

"เจ้าอยากฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างที่ศิษย์น้องผู้จ้อใกล้ตายแล้วยัง อดส่าห้กระเลือกกระสนกลับมากที่วัดจนกระทั่งถึงยามลันใจหรือไม่"

กฤษีตัวลันเยือก แม้ไม่ตอบ แต่ดูจากแววเจีบปวดทรมานในดวงตาก็ รู้ว่มันบังเกิดการต่อสู้อยู่ในใจ สุดท้ายได้แต่ตอบเสียงเบาหวี

"ขอพระคุณเจ้ากรุณาด้วย"

ไม่รู้ทำไมเสียงมันจึงแหบพร่าอยู่บ้าง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)